

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji in velja po pošti za celo leto 7 kron, za pol leta 3 krone 50 vinarjev, za četrt leta 2 kroni, v tiskarni sprejemana za celo leto 6 kron, za 1/2 leta 3 krone, za 1/4 leta 1 krono 50 vin., ako bi bil petek praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj LIII.

V Ljubljani, 27. julija 1900

List 30.

Slovesno proglašenje Ivana Krstnika de la Salle svetnikom.

„Zg. Danica“ je sicer v številki 27. bolj na kratko opisala slovesnost proglašenja Ivana K. de la Salle za svetnika; danes pa naj sledi tu obširnejši opis te lepe slovesnosti. Iz njega bodo naši bralci izpoznali vzvišenost in pomen cerkvenih obredov. Res lepi, veličastni in zelo pomenljivi so obredi sv. cerkve! Seveda je bila bazilika sv. Petra za to priliko veličastno okinčana in razsvitljena. Arhitekt Schneider je bil po papežu pozvan, da je s pomočjo 50 umetnikov, obrtnikov i. dr. svetišče odičil v ta namen.

Prvi del slovesnosti je bil spreved iz Vatikana v baziliko sv. Petra. Potem, ko je sv. oče v sikstinski kapeli nadaljeval sv. oblačila ter v pavlinski kapeli molil sv. R. Telo, jel se je spreved pomikati v temle redu: Krščanski šolski bratje, redovniki reda od pokore, boski avguštinci, kapucini, pavlani, minoriti, frančiškani, obuti avguštinci, obuti karmeliti, serviti, dominikanci, silvestrini, olivetarci, cistercijenci, valumbrozanci, kamalduenci, benediktini; potem križ svetovnega duhovništva, za katerim so stopali alumni francoskega semenišča sv. Klare, katerim je sv. Oče iz posebne milosti odločil ta prostor. Za njimi so stopali bogoslovci rimskega semenišča, zbor rimskih župnikov v roketu in štoli, kanoniki in beneficijati 20 rimskih kolegijalnih kapitulov, duhovščina treh manjših bazilik in treh patrijarhalnih bazilik: Santa Maria Maggiore, Sv. Petra in sv. Ivana v Lateranu v roketih in njim na čelu lastni križ, rimski vice-gerente s svojim tribunalom; konzultorji in oficijali kongregacije obredov, šest

avguštinskih eremitov v roketu, baklje noseč; prapor blažene Rite, katerega je nosilo šest udov njene bratovščine, dočim so štirje avguštinci nosili zastavine konce; šest šolskih bratov z bakljami; prapor sv. Ivana de la Salle, ki ga je nosilo šest udov vrhovne bratovščine presv. zakramenta pri sv. Mihaelu v Borgo; štirje šolski bratje držeč praporeve konce; sledila je papeževa kapela, namreč: častni in tajni komorniki z mečem in plaščem, prokuratorji raznih kolegij prelatov, izpovednik papeževe družine z apostolskim pridigarjem, generalni prokuratorji duhovnih redov, zunajrimski tajni komorniki, papeževi kapelani, duhovski častni in tajni komorniki, papeževi pevci, poioč „Ave Maris stella! zdrava morska zvezda!“ referendarji signature, duhovnik asistent, diakon in subdiakon papeževe kapele; abreviatorji, zastopniki signature, komorni kleriki, auditorji rote; magister svete apostolske palače, dva tajna kapelana, prvi noseč tiaro, drugi papeževo mitro; kot akolit poslušajoči votant signature s kadilnico v roki; auditor rote kot subdiakon noseč papežev križ; penitenciariji vatikanske bazilike v belih kazulah; infulirani generalni opatje, škofje, nadškofje, primati in patrijarhi v belih pluvialih in in z belo mitro, kardinaldijakoni v dalmatikah, kardinal-duhovniki v kazulah, kardinalškofje v pluvialih, vsi pa z mitrami iz damasta na glavi; namestni komornik sv. rimske cerkve s papeževim knezomin prestolnim asistentom; kardinal-diakoni asistenti (vseh kardinalov je bilo 40); famigliari nobili, „papeževa straža.“ Potem sv. Oče sedeč na nosilnici „Sedia gestatoria“ pod bogato okrašenim baldahinom, držeč v levi roki gorečo svečo; z desno pa blagoslavljajoč. Sledili so poveljniki nobelgarde in švicarjev, ki so z meči stopali poleg

sedije. Potem so šli še razni papeževi dostojanstveniki in funkcionarji, apostolski protonetarji v cappi in redovni generali.

Ko se je sv. oče vsedel na prestol in so vsi njegovi spremljevalci zavzeli odločene prostore, začel se je obred kanonizacije. Konsistorijalni advokat je kleče pred sv. očetom objavil naslednjo prošnjo:

„Sveti Oče! Tu navzoči visokočastiti gospod kardinal Kajetan Alojzij Masella prosi nujno, da bi Vaša svetost blažena Ivana Krstnika de la Salle in Rito Cascia vpisala v zaznamek svetnikov Gospoda našega Jezusa Krista ter razglasila za svetnika, katera naj vsi krščanski verniki časté.“

Nato so jeli pevci peti litanije vseh svetnikov. Po odpetih litanijah ponavlja konsistorijalni advokat v ime kardinalprokuratorja omenjeno prošnjo do sv. očeta „nujnejše (instantius)“. Potem so peli hymnus „Veni s. Spiritus“. Na to ponavlja konsistorijalni advokat svojo prošnjo „nujno, nujnejše, najnujnejše.“

Sv. Oče ugodi zdaj prošnji ter z mitro na glavi, sedeč na prestolu, iz svoje stolice (cathedra) kot nezmotljivi učenik in poglavar vesoljne cerkve izreče veliko sentenco s sledečim besedilom:

„Na čast svete nedeljive Trojice, v povišanje katoliške vere in množenje in hrepenje krščanstva sklenemo in določimo Mi po moči Jezusa Krista našega Gospoda, blaženih apostolov Petra in Pavla in po svoji lastni moči po resnem premisleku in na svet naših časti vrednih bratov kardinalov svete rimske cerkve, v Rimu navzočih patrijarhov, nadškofov in škofov, da sta blaženi spoznavalec Ivan Krstnik de la Salle in blažena Rita, profesna nuna iz reda eremitov sv. Avguština — svetnika. Vpisujemo ju v zaznamek (katalog) svetnikov ter ob enem odredimo, da se njun spominj po vsej sv. cerkvi vsako leto nabožno obhaja na njun rojstni dan in sicer sv. Ivana Krstnika dne 14. majnika in sv. Rite dne 22. majnika. V imenu † Očeta in † Sina in † svetega Duha. Amen.“

Potem so se vršili obredi tičoči se naprave dotične apostoljske listine in kanonizacijskega instrumenta, ki ga sestavijo protonetarji. — Na to je sv. Oče zapel „Te Deum“, pri tem so zvonili z vsemi zvonovi rimskih cerkva. Po Te Deum je poslušajoči kardinal-dijakon klical na pomoč ta dva nova svetnika, ko je pel: „Prosita za nas, sv. Ivan Krstnik in sv. Rita; aleluja.“ Sv. Oče je odpel molitev o novih svetnikih in je potem podelil kakor navadno apostoljski blagoslov.

Po izvršeni kanonizaciji je imel dekan sv. kolegija Alojzij Oreglia veliko ali pontifikalno mašo od praznika vnebohoda. Pri tej sv. maši je vpletel na dotičnih krajih molitve k novima svetnikoma. Po evangeliju je tajnik brevij Msgr. Vulpini na povelje papeža stoječega na prestolu prebral homilijo o novih svetnikih. Potem je sv. Oče slovesno podelil apostoljski blagoslov. Pri darovanju sta postulatorja, (zahtevalca) obojih kanonizacij sv. očetu darovala običajne daritve (oblacije) sveče, vino, kruh. Konec pontifikalne maše je podelil sv. oče zopet blagoslov. Nosilci pa so ga potem zopet odnesli v spremstvu kardinalov — nazaj v Vatikan. Vsa ta vzvišena slovesnost je trajala od 9. ure dopoldne do 1. ure popoldne.

Opisali smo te svetične obrede, ki so v navadi pri proglašenju svetnikov, da je tudi naši bralci spoznajo ter se v nemajo tembolj za svojo mater sv. katoliško cerkev, ter svetnikov božjih, za češčenje in posnemanje, ker so prijatelji božji in naši veliki dobrotniki! Kdo bi si ne želel z lastnimi očmi gledati tako lepo slovesnost ter na lastna ušesa slišati slavnostne speve, s katerimi sv. cerkev proslavlja izvoljene božje! Stopajmo tudi mi po stopinjah svetnikov ter živimo po naukih Jezusovih tako, da bodo tudi naša imena zapisana v bukvah življenja ter da bomo prišteti izvoljenim božjim in da bode naš delež med svetniki. Častilen je bil opisani sprevod, kateri se je pomikal iz Vatikana v baziliko sv. Petra; pa še veliko veličastnejši bode oni, kateremu na čelu bode sv. Mihael stopal z nebeškim križem in pri katerem bodo angelji vrstili blagodarjene nebeškega Očeta. Te vse bo takrat Jezus Krist peljal v veličastvo svojega Očeta v nebeške višave. Srečni, ki se bodo vdeležili tega sprevoda; dal mili Bog nam vsem to srečo in večno izveličanje!

Župnik Alojzij Kummer.

Ugovori in odgovori.

Francosko napisal Abbé de Ségur.

(Dalje.)

XXIII.

Bog je predober, da bi me pogubil.

Odgovor: Saj ni Bog, ki te bode pogubil, ampak sam se boš pogubil. Bog ni kriv večnih kazni, kakor ni kriv tvojih grehov, ki zaslužijo pekel

A zakaj Bog greh dopušča?

Zato, ker te je obdaril z največjim darom, namreč z razumom, po katerem si mu podoben, in ker ti je določil večno blaženstvo. In uprav radi tega ne postopa s teboj,

kakor z nemo živino, ki nima duše in ki je ustvarjena le za to zemljo. Ne bilo bi prav, ako bi ti posilil te darove; ampak sam moraš rabiti svoj um, da prostovoljno pridobiš in zaslužiš blaženstvo. Radi tega je nam Bog poleg razuma dal tudi pristo v oljo t. j. možnost, da volimo dobro ali slabo, kakor nam ugaja, da poslušamo ali ne poslušamo glasu božjega, ki nas kliče. Ta npravstvena prostost je največja čast in ljubezen, ki jo je nam Bog izkazal. Ako jo zlorabimo, tedaj je edino naša krivda in ne Njegova.

Ako ti dam orožje v roke, da braniš svoje življenje, ali ni to dokaz, da te ljubim? Ako pa proti moji volji kljubu vsem opominjem in naukom, kako je rabi, s tem orožjem samega sebi raniš ali usmretiš. — mar sem potem jaz kriv? Ne, ne jaz, ampak ti sam si kriv.

Prav tako dela z nami Bog. Na izbiro nam daje, naj volimo dobro ali slabo, a na vsak način nam nudi le to, kar je dobro. Poučuje nas, opominja, pozivlja, preti, obsiplje nas z milostmi, pomaga, vse stori, le siliti nas noče, ker bi s tem rušil delo svojih rok. Bog namreč ceni darove, ki nam je je podelil sam.

Pogubljeni človek je sam kriv svoje nesreče, zakaj sam si je pripravil pogubljenje. Pogubil ga ni Bog — pogubil se je sam. Bog da vsakemu le to, kar si je sam izvolil, ali življenje ali smrt, nebesa kot plačilo za krepost, pekel kot plačilo za greh.

Kdor torej pravi: „Bog je predober, da bi me pogubil“, podoben je onemu človeku, ki je nekega dne prišel na kolodvor v Ljubljano, da bi se odpeljal v Celje, mesto na Štajarskem. Pokazali so mu vlak, ki je bil tjakaj namenjen. A mož vidi še drug vlak, prvemu sličen, toda mnogo lepši in pripravnejši, zato vstopi. Sprevodnik to zapazi, priskoči in mu reče: „Mož, vi se motite, saj greste menda v Celje?“ „Seveda.“

„Potemtakem ste v napačnem vozu, ta vlak gre v Trst.“

„Ali res? Ali potem ne morem priti v Celje?“

„Kako bote prišli v Celje, ako se peljate prav na nasprotno stran, v Trst?“

„E kaj.“ reče mož, „jaz tega nič ne verujem. Ta vlak je prav tak, kakor oni in je tudi lepši in pripravnejši. Ravnateljstvo je pa že tudi toliko pravično, da me ne bode dalo tja odpeljati, kamor ne nameravam iti. Jaz torej ostanem v tem vlaku, ki mi bolj ugaja. Pustite me v miru, in glejte, da pridem v Celje.“ Med tem poteče čas. Vlak se začne premikati in potnik je prišel proti večeru res v — Trst.

Prav tako je potovanje v našem življenju. Dva pota sta, pot kreposti in pot greha. Seveda je pot greha večkrat prijetnejši, vabljivejši, zlasti v začetku. A eden teh potov pelja v pekel, kjer se sladkosti izpremene v bridkosti, drugi pa vodi proti nebesom, kjer se težave izpremene v radosti. Kdor pa hoče priti v nebesa, mora tudi kreniti na pot, ki tjakaj pelja.

Ako torej kreneš po potu proti peklu tedaj bodi prepričan, da tudi prideš v pekel, kakor je oni prosti potnik zares prišel v Trst.

Katoliški duhovnik je pa ljubeznjivi vodnik, ki te svari pred vsako zmoto. Toda koliko ljudi je, ki

ne poslušajo duhovnika, kakor ni oni potnik poslušal sprevodnika! Koliko se jih pogubi radi svoje neposlušnosti in svojeglavnosti!

A. M.

(Dalje prihodnjič.)

Prvo slovensko romanje v Rim.

(Dalje.)

Sveto solnce, ki na žarnem vozu dan rodiš, ga skriješ, zopet vstajaš; da bi lepšega ne videlo pač mesta, kot Rim je naš
Horacij.

25. aprilja 1900.

Istina! Ali vidi kje veličastnejših cerkva, krasnejših domov, sijajnejših palač, bujnejših vrtov — to solnce? Ali vidi ono kje slavnejše umotvore, dragocenejše kipe, krasnejše podobe, lepše slike?! Kje je zrlo toliko ljudstev, kot prav v tem mestu?! In kje zre letos več narodov zbranih, kot jih zre v Rimu?

Rim, Ti si bil pribežališče narodov nekdanj. Od mrzlega severa so hiteli k tebi, da si osvoje z britkim mečem tvojo zemljo. Na tvoji zemlji kujejo železne okove, krute vezi — vesoljnemu svetu. Ti si pribežališče narodov tudi danes. K tebi hitijo, da stopijo ondi grešne vezi ob nogah Kristovega namestnika, da vidijo to zemljo tvojo in tvojo bridko-slavno preteklost.

Slovenci smo dospeli po mnogih ovinkih v Rim.

Ura odbije pet. Solnce vzhaja nad nami in v njegovih jutranjih žarkih se blesti mesto in na stotine visokih kupelj. Na kolodvoru je ropot in velika gnječa ljudij. Nepregledna vrsta voz stoji ondi in nas pričakuje. Polagoma zasedemo te vozove in se odpeljemo.

Ko gledaš prvič mesto: nepopisen je ta vtisek. Sv. Bonifacij je padel na tla in jih poljubil. Karol Veliki je skočil raz konja — to je bil prvi vtisek v večnem mestu.

In kaj čuti vse naš romar in naša romarica, ko se vozita po teh starodavnih, širokih cestah, ko vidita prvič tako visoke, tako krasne hiše, kot so doma le gradovi in župna cerkev, ko vidita v izložnih oknih toliko in takih lepotin, da jih ni dobiti ne v Ljubljani ne v Trstu, kaj čutita vse — Smehljajoča se obraza njihova pričata o istinitem veselju, o izrednem blaženstvu.

Ni sreče brez nesreče.

Voz drdra po cesti in tesno sedijo v njem naši romarji drug poleg družega. Pri tej priči v njem nekaj zaropoče in počti, kot bi preklal debel hrast. Voz se ustavi, nagne za nekaj stopinj in

ubogi romarji so na tleh. Kaj je bilo vzrok te neljube nezgode, ali slaba, netrpežna tvarina pri vozu ali teža posameznikov — mi ni znano.

F. G.

(Dalje prihodnjič.)

Kako Bog maščuje svoje služabnike.

(Prizor iz življenja sv. Ignacija.)

Ko je bival sv. Ignacij v Alkali in se ondi učil bogoslovja, deloval je še kot dijak z največjo gorečnostjo za spreobrnjenje grešnikov in zboljšanje žalostnih нравnostnih in družabnih razmer v tem mestu. V bolnišnici je stregel bolnikom in siromakom, zunaj na javnih trgih je propovedoval in učil otroke katekizma in nabiral miloščino za se in za druge siromake; kajti že davno se je bil prostovoljno odpovedal vsemu imetju in živel le od milodarov, katerih si je sproti izprosil. Že dalje časa je nameraval ustanoviti posebno družbo, katere udje naj bi se pečali z javnim propovedovanjem in poukom katekizma ter z deli usmiljenja. Toda to se mu je posrečilo šele za več let v Parizu, kjer je, kakor znano, s šesterimi tovariši ustanovil „tovarištvo Jezusovo“. A že v Alkali je začel zbirati okrog sebe učence. Nabral je precejšno število bratov, ki so hoteli v vsem slediti njegovemu zgledu ter se odpovedati vsemu imetju in posvetiti edino ljubezni do bližnjega kar obdolžijo sv. Ignacija njegovi nasprotniki, da uči krivo vero, da je največji hinavec i. dr. Ignacij pride pred inkvizicijo (versko sodišče). Dolgo ga vsestransko izprašujejo in preiskujejo njegove nazore in nauke, a slednjič morajo soglasno priznati njegovo nedolžnost. Dovolijo mu javno propovedovati in učiti vendar pa prepovedo njemu in tovarišem nositi posebno, od navadnih lajkov različno obleko. Dolej so hodili namreč on in tovariši v preprostih sivih haljah, ki so bile prikrojene slično tedanji duhovniški obleki. Toda odkod dobiti nove obleke ker so se vsi „bratje“ odpovedali imetju in živeli v radovoljnem uboštvi? Ne preostane jim drugega, kakor potrkati na srca usmiljenih ljudi. Pomozni škof Don Rodriguez, ki je vodil preiskavo zoper Ignacija, mu odloči nekega plemiča Lucena, ki se je bil popolnoma posvetil delom krščanske ljubezni, naj spremlja sv. Ignacija po glavnih ulicah mesta, da mu izprosi miloščine za novo obleko. Tako sta hodila po vsem mestu od hiše do hiše, naprej blagi plemič in za njim — nekdanj tako mogočni in čislani vitez in junak — a sedaj skromi in ponižni služabnik Kristov, kateri nima najmanjše stvarice, ki bi jo mogel imenovati svojo.

Pri tem poniževalnem prosjačenju prideta Ignacij in Lucena mimo hiše bogatega plemiča. Lopez de Mendorza — tako se je zval njen posestnik — je uprav igral s svojimi prijatelji na dvorišču. Lucena stopi bližje in prosi milodara za oblačilo Ignacijevu. Lopez ga srdito pogleda; kajti Ignacij si je bil drznil že preje enkrat dati mu nekatere nasvete, katerih mu ta nikakor ni mogel odpustiti. — „Kako more“, reče Lucena, „tako plemenit mož kakor ste vi, prosjčiti za takega hinavca? Jaz sam naj živ zgorim, ako ne zasluži ta potepuh, da se k temu obsodi.“

Bog je čul grozno kletev. Lopezovi prijatelji so se prestrašili in postali nemirni, kakor da bi se pred njihovimi očmi izvršil velik zločin. Kletev je šla od ust to ust in v par trenutkih krožila po vsem mestu; povsod je naredila vtis javnega pohujšanja.

Za nekaj ur po tem dogodku je naznanjeval klicar po vsem mestu rojstva kraljeviča (Filipa II). Zvečer stopi Lopez de Mendoza v spremstvu strežaja in sužnja na balkon pred svojo hišo, da bi v znak veselja nekolikokrat vstrelil s puško. Kar pade vsled nepreviđnosti iskra v posodo polno smodnika; začuje se silen pok. Lopezova obleka začne goreti; nesrečnež obupno zakriči hiti na to po stopnicah navzdol, skoči v vodnjak na dvorišču in umrje v strašnih bolečinah, ne da bi mogel prejeti tolažil sv. cerkve. — Zadelga je neizprosna božja pravica.

† bogoslov Mihael Kogovšek.

Oko Božje vedno čuje nad nami.

(Iz življenja sv. Ignacija.)

V življenji sv. Ignacija čitamo zanimiv dogodek, ki nam priča, kako skrbno čuje vsevidno oko Božje nad svojimi služabniki. Ne dolgo potem, ko je ustanovil goreči služabnik božji svojo zgodovinsko „tovarištvo Jezusovo“, je hotel dodati pravilom novega reda še nekaj posebnih predpisov glede vnanjega vedenja redovnikov. Ko je po dolgem premišljevanju in razmotrivanju sestavil ta pravila, skliče vse očete in brate k skupnemu posvetovanju zastran pravil. Ignacij določi dan in ukaže vsem redovnikom Jezusove družbe, kar jih je takrat bivalo v Rimu — prišlo jih je tudi nekaj iz tujih samostanov — naj se zbero v posvetovalnici do časa, ko so se sicer navadno shajali na mostovžu. Ta mostovž, ki je segal do višine I. nadstropja, je držal venkaj proti vrtu. Vsak dan po kosilu so očete šetali po tem mostovžu, kjer so bili varni pred pekočim solncem, kakor tudi pred dežjem in vetrom.

Ob določenem času se zbero redovniki v posvetovalnici. Oče Laynez jim je čital nova pravila in jih nato opominjal v daljšem govoru, kako važno in potrebno je, da je vsakdo vestno izpolnuje. Prav v trenutku, ko je opominjal brate, da ne smejo prezreti niti najmanjšega opominja, ker so vsa pravila potrebna k njihovemu duhovnemu napredku. — prav takrat se začuje silno bobnenje in pokaenje, in na to se vsa hiša močno potrese. Nikdo se ne gane z mesta. Laynez nadaljuje svoj govor. Vsi so ostali čisto mirni. Kakor hitro pa je bila seja končana, hiteli so urno ven, da spoznajo vzrok silnega hrušča in ropota in močnega potresa. Takoj vidijo, da se je mostovž, po katerem so se navadno šetali po kosilu podrl in popolnoma razsul. Ako bi ne bili očete vsled pokorščine morali ob tem času v posvetovalnico, bilo bi jih sedaj brez dvoma mnogo pokopanih pod razvalinami. Vsak izmej njih je dvignil svoje roke proti nebu ter se zahvalil božji previdnosti. Vsi so videli v tem dogodku božje potrdilo novo sestavljenih pravil. „Da, bratje moji“, dejal je sv. Ignacij, „Bog je s tem pokazal, da so mu ta pravila všeč, prizadevajmo si torej, da se jih zvesto držimo!“

In mi, predragi, ne pozabimo nikoli neskončne previdnosti božje, ki vedno čuje nad nami, tudi kadar smo v največji stiski in nevarnosti!

† bogoslov Mihael Kogoršek.

Škodo poravnati je sveta dolžnost.

Sv. Ignacij Lojolanški je vsled svojih napornih spokornih vaj obolel. Na povelje zdravnikov je moral potovati na Španjsko. Namesto da bi se nastanil v svojem rodnem gradu Lojoli, izvoli si v stanovanje bolnišnico Azpela. Da bi tudi svojim rojakom kaj koristil, začne poučevati otroke v krščanski nauku. V otročjih letih je bil ukradel nekaj sadja na nekem vrtu, v katerega je šel s svojimi tovariši. Nekega siromaka so po krivici obdolžili te tatvine, ga zaprli v ječo ter zahtevali, naj škodo poravna. Prvikrat, ko je Ignacij pridigoval pred množico, izpovedal je javno, da je bil on krivec in je prosil odpuščanja radi svoje napake. Da bi oškodoval ubožca, ki je bil navzoč pri njegovem govoru, prepusti mu dve posestvi, ki sta bili njegova lastnina. Tudi je pristavil, da je bila ta povrnitev škode glavni vzrok njegovega potovanja v Španijo. — Tako je prav; tako zahteva Bog sam, in drugače nam ni upati odpuščanja.

† bogoslov Mihael Kogoršek.

Pijanec in usmiljenka.

V Parizu je bivala neka družina, oče mati in dvoje otrok. Oče je bil krojač, pijanosti učen, pa nekoliko poučen o stremljenju delalcev in obrtnikov. Dasi si je mati zelo prizadevala z varčnostjo gospodinjiti, ni to skorej nič pomagalo, ker je mož zapil, kar je zaslužil. Vrh tega pa je še ženo pretepal. Žena je tiho trpela in če so tudi nekteri ji prigovarjali, naj se da ločiti od moža, ni v to dovolila. Vincencijeva družba je izvedela o bedi te družine, ter jo je na vso moč gmotno podpirala, pa tudi skušala k treznemu življenju pripeljati. Enkrat se je mož za nekaj tednov poboljšal, pa je zopet zabredel v staro grešno navado. Še celo tako je bil propal, da je velik gnev in srd imel do svojih dobrotnikov. Bil je v tem oziru podoben onim vojakom, ki so tirali sv. Ignacija mučenika in o katerih je svetnik rekel, da so toliko zlobnejši bili, kolikor več dobrot jim je skazal. Kaj se zgodi? Nekega dne so krojača iz reke Seine potegnili ter dovedli v bolnišnico. Ni moč povedati, v kakošnjem stanju je bil: blatnat, pesknat, ves odrt. Tu mu je stregla redovnica, usmiljena sestra*) Tako lepo in skrbno je stregla, kakor le mati svojemu otroku postreže. Osnažila ga je, podala mu jedi i. dr. ter mu prigovarjala, da se je dal

*) Dandanes nahajamo silno veliko redovnic po svetu. Po misijonih jih deluje 52.000, v Belgiji, kjer je le 5 milijonov stanovnikov, jih je nad 21.000; na Francoskem, kjer je 38 milijonov stanovnikov, jih je več od 90.000, in gotovo so srečnejše od njihovih vrstnic med svetom živečih. Opominja se tudi, da je n. pr. na Francoskem, kakor se sploh sodi, v gosposkem svetu primeroma le malo srečnih žen; malo srečnih zakonov.

prevideti. Tu sem je tudi prišel odposlanec Vincencijeve družbe obiskat za smrt bolnega krojača. Kakošen prizor: Zagleda krojača in usmiljenko, ki jo je še med svetom živečo poznal. Predenj je v red stopila, živela je med razkošnim svetom, vselej pridna, a pohajala pa je med visoke kroge in se udeleževala tudi raznih zabav in plesišč. Povsod so jo zavidovali radi njenega bogastva, občudovali radi njene lepote. In zdaj je stregla tu bolniku, duševno in telesno zanikrnemu. Ta prizor je bil, kakor pravi ta odposlanec vzvišen; prizor, kateremu so se čudili in so strmeli vanj angelji božji.

Župnik Alojzij Kummer.

O pokojnem duhovnem svetniku in mestnem župniku Ivanu Tomažič.

Mestni župnik Tomažič je bil rojen v Ljubljani dne 18. februarja l. 1841. Njegov oče bil je veliko let cerkovnik v Križankih, mati je bila iz Kranja doma. Že od očeta se je pričel cerkovne strežbe in službe. Po dovršenih latinskih šolah stopi v duhovsko semenišče ter boče postati mašnik. Tu je bil v IV. letu kapeli vodija, ter je pokazal svoje nadarjenje, veselje in spretnost v kinčanju kapelinega oltarja. Bil je izvrsten ceremonjer. Veselilo ga je veličje božje službe in lepota hiše Gospodove. Njegova želja se je izpolnila, ko ga je pokojni škof Jernej Vidmar dne 1. avgusta l. 1864 v mašnika posvetil. Bil je ves navdušen za ta stan, kajti bil je duhoven iz poklica. Prva služba mu je bila v Vipavi pri g. dekanu Juriju Gabrijan, kateremu je bil ob roki, zlasti ko je na nujno prigovarjanje in v veliko zadovoljnost pokojnega škofa Krizostoma zastale cerkvene račune izgotovil za več let¹⁾ Pozneje je bil nekaj časa kapelan v Ribnici pri dekanu Martinu Šubic. Nekaj let bil je vikarij v Novem Mestu pri proštu Simonu Vilfan. Tudi temu je bil v veliko pomoč, ker mu je vso pisarno izvrstno uredil. Škof Krizostom mu je zato izrekel svoje priznanje. Pitem je bil ranjki župnik v Št. Vidu na Vipavskem nekaj let. Nato pa kurat kaznjencev na ljubljanskem gradu. Ko je bil tam v službi, pomagal je rade volje št. jakobskemu župniku in kanoniku g. Ivanu Rozman in tudi drugim s pridigami. V novem letu 1890 pa se je preselil v Škofjo Loko, kateri župi je načeloval 10½ let do svoje smrti dne 24. junija t. l. Tu je gosp. Tomažič razodeval obširno delalnost za čast božjo in v izveščanje duš. Božjo službo jo obhajal veličastno, zlasti Šmarnice in druge cerkvene pobožnosti z leviti. Oltar Matere Božje je bil takrat vselej okusno okinčan. Ko je bil potres dne 14. aprila 1895 vzvečer na Velikonočno nedeljo, vzal je sv. Rešnje Telo Kristovo, z njim v sprevedu šel po trgu in ker so ljudje večjidel bežali na Kamenitnik, svetili so mu ob straneh orožniki s svečami. S tem je obupne ljudi osročil. To je bila morda edina procesija tisto osodno

¹⁾ Kar tu piše g. pisatelj — vé urednik iz ust samega knežškofa Krizostoma. Sklenili so bili namreč ob dani si priliki in če bodo živeli — odlikovati ga službo, ki bi bila primerna njegaj nadarjenosti v tej stroki. Uredn.

grozno noč.²⁾ Bil je zdravim in bolnim ob roki. Vzlasti je rad spovedoval ob nedeljah in praznikih. Take dni je bil že zjutraj ob 4. uri z brevirjem gotov, potem pa v spovednico. Ljubil je lepoto hiše Božje; „gorečnost za hišo Božjo me navdaja“, rekel je lahko s kraljem Davidom. Paramenti so bili vsi po cerkvenem predpisu in vzoru, kelih in drugo cerkveno posodje leskeče — povsod velika snažnost in čednost. Pri vseh cerkvah je kaj popravil in te poprave so bile okusne čedne in trajne. Zlasti pa si je z zidanjem novega župnega pokopališča stekel mnogo zaslug, postavil trajen spominek ter si zaslužil in tudi pridobil priznanje duhovske in svetne gosposke in hvaležnost Škofjeločanov, ki so ponosni na svoje pokopališče. To je namreč skoraj najlepše, kar je pisatelj teh vrstic videl v svojem življenju. Ono meri krog 1½, orala in trajalo bo 28 let, predenj boče enkrat prekopano. Bilo pa je tudi silno potrebno. Že od l. 1816 semkaj se je mislilo in delalo na novo pokopališče, pa ustrašili so se velikih težkoč, ki so ovirale to delo; in trebalo je res odločnosti in vstrajnosti, ki je bila lastna g. Tomažiču. Vredno je truda in časa, da si kdo ogleda to znamenito pokopališče in kapelo: oboje je stalo krog 8000 gld : 4000 gld. namreč svet in zid, in prav toliko pa kapela z notranjo opravilo.

Njegova župnijska pisarna je bila vedno v lepem redu; vse pravilno, lepo in v pravem času spisano.³⁾ Cerkevne račune je vsako leto do Svečnice izgotovil. Matice so bile lepo vezane, bukvozezu je dal veliko zaslužiti, v arhivu je vse lepo poravnano. Svojemu nasledniku je zapustil lepo vrejeno pisarno, ki je vzor duhovskim in svetnim pisarnam.⁴⁾ Tudi drugim duhovnikom je bil ob roki v zadevi cerkvenih računov in drugih pisarniških opravil.

Rajniki bil je prijatelj strogemu redu in enažnosti. Božja služba se je točno ob bitji ure začela. Gledal je na to, da se je hišni red obdržaval. Bilo mu je pravilo: „vsako stvar izvršiti o pravem času, na pravem kraju in pravilno.“ Čuval in negoval je zlasti tudi hišni red.⁵⁾ Snaga mu je bila nad vse. Vzorno snažnost videti je bilo v cerkvi, v hiši, pri mizni opravi in na njega obleki. Bil je mož strogo cerkvenega duha. Spominj je imel živahen; znana mu je bila zgodovina zadnjih 40 let naše škofije kakor malokteremu.

Počivaj blagi mož v miru. Po izvojevanih bojih in prestanih bridkostih naj ti svetila večna luč. Naj bi Tvoje oči gledale obličje Božje in lepote nebeškega Jeruzalema, ker si na zemlji toliko ljubil lepoto hiše Gospodove.

Župnik Alojzij Kummer.

²⁾ Posveten gospod nam je pravil, da so ob tem veličastno-ginljivem prizoru jokali ponosni možije in da je bilo to dejanje take velike previdnosti — ki je vredno ohranitve v domačih naših zgodbah. *Uredn.*

³⁾ Najprva dolžnost duhovnemu pastirju je dušno pastirstvo, potem pa pride župna pisarna. Illud oportet facere et hoc non omittere.

⁴⁾ Mi enake nismo videli še nikjer: ne pri svetni ne pri duhovski gosposki. *Uredn.*

⁵⁾ Vsaj pravi sv. Bernard: Servate ordinem et ordo vos servabit. — Ohranite red in red Vas bode ohranil.

Duhovniško razmerje v ljubljanski škofiji.

Smrtna kosa brez usmiljenja kosi med duhovniškimi vrstami. Letos je že posekla osem delalcev v vinogradu Gospodovem, kar je gotovo hud udarec za katoliško cerkev na Kranjskem. Mnogo krajev ima primeroma malo duhovniških delalcev in ni upanja, da bi se število v kratkem času povečalo. — Oglejmo si torej nekoliko razmerje med številom duhovnikov in vernikov v naši ljubljanski škofiji in prepričali se bomo, da je mnogo župnij in celo dekanij, v katerih se znatno čuti nedostatek duhovniških sil.

V ljubljanski dekaniji in v tistih, kjer se nahajajo redovniki ali duhovniki, ki opravljajo drug posel, recimo katehetski ali sploh profesorski, je razmerje deloma ugodno. V naslednjem izkazu pa hočemo navesti, koliko vernikov pride na enega dušnega pastirja ali pa na duhovnika sploh.

Dekanija :	Število župnij	Število duhovnikov	Število duš	Na enega duhovnika pride vernikov :
ljubljska .	21	36+80	71.352	1784 ozir. 550
cirkniška .	10	16	23.229	1451
kočevska .	14	21+1	26.316	1253 ozir. 1196
idrijska . .	10	15	17.792	1186
kamniška .	18	26+9	29.861	853 ozir. 1148
kranjska . .	20	36+2	37.095	1030 ozir. 976
leskovska .	14	27+4	40.990	1518 ozir. 1322
litijska . .	17	22	27.380	1244
loška . . .	18	23+6	26.860	1167 ozir. 926
moravska .	17	23	19.492	847
novomeška .	15	22+14	32.998	1500 ozir. 916
postojinska .	5	13	16.261	1250
radoljska .	25	33+3	31.245	946 ozir. 867
ribniška . .	14	19	32.940	1732
semiška . .	13	17	36.219	2130
šmarijska .	10	15+9	21.167	1411 ozir. 882
trebanjska .	10	19	25.850	1360
trnovska . .	4	10	19.810	1981
vipavska . .	11	15	13.522	901
vrhniška . .	13	20	25.237	1261
žužemberška	10	15	18.472	1231

K. š. tajnik Viktor Steska.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec julij 1900.

(Spis potrdili in blagoslovili sv. Oče.)

a) Glavni namen:

Kršćanska nesebičnost

b) Posebni nameni:

27.) **Sv. Pantaleon** Zdravniki in medicinci. Misijoni na Kitajskem in ondotni peganjani kristijani.

28.) **Sv. Inocent I., papež.** talijanska duhovščina. Vspesno bojevanje proti skrivnim družbam. Vojaštvo.

29.) **Sv. Marta.** Gorečnost v kat. društvih. Pijančevanju udani družinski očetje. Posli.

30.) **Sv. Abdon in Senen, mučenca.** Obujenje neustrasnih voditeljev kat. ljudstva. Tovarniški delalci in obrtniki.

31.) **Sv. Ignacij Lojolanski.** Družba Jezusova in njena vrnitev na Nemško. Vse doposlane pa še ne uslišane zadeve. Udje molitvenega apostoljstva in bratovščine Srca Jezusovega, ki so umrli v juliju in ki bodo meseca avgusta umrli.

N.

M o l i t e v,

(ktero naj bi molili udje molitvenega apostoljstva.)

Gospod Jezus Krist! V edinosti s tistim Božjim namenom, s katerim si Ti, sam Bog, Gospoda povelečal nekdanj na zemlji s Svojim presv. Srcem in Ga še sedaj neprenehoma v najsvetejšem Zakramentu po vsem svetu do konca časov povelečuješ, in da posnemam presveto Srce preblazene, vselej brezmadežne Device Marije, darujem Ti danes in vsak hip današnjega dneva vse svoje namene in misli, vsa svoja čutila in želje, vsa svoja dela in besede. (100 dnij odpustka enkrat na dan Leon XIII. 1885).

Zlasti Ti je darujem za duhovne vaje, kakor tudi za vse v tem mesecu in posebno za današnji dan udom molitvenega apostoljstva priporočene zadeve.

O sladko Srce mojega Jezusa, stori da Te vedno bolj ljubim! Amen. (Vsakikrat 300 dnij odpustka; enkrat v mesecu, če se moli vsak dan, popolen odpustek. Pij IX. 26. listop. 1876)

Sladko srce Marijino, bodi moje rešenje! (300 dnij odpustka vsakikrat. Pij IX 1852)

O sveti Jožef, predpoda in varuh častilcev presv. Srca Jezusovega, prosi za nas! (100 dnij odpustka enkrat na dan. Leon XIII. 1892.)

Sveti nadangelj Mihael, sv. Ciril in Metod, sv. Bonifacij, bl. Peter Kanizij, prosite za nas! N.

Zahvala.

Naj bode vekomaj čast in srčna zahvala presvetemu Srcu v presv. Rešnjem Telesu, presv. Krvi Jezusovi, Mariji z Brezija, sv. Jožefu, sv. Feliksu, za rešitev iz hude stiske. Poleg tega naj bo tudi omenjeno, da sem na priprošnjo lurske Marije zadobila zdravje, po 6 mesečnem trpljenju. Zelo so me silili pomoči ljudi iskati; toda moje zaupanje v presv. Srce v sv. evharistiji me ni sramotilo. Brez zdravil sem le pri Njem našla pomoči. Srčna hvala tudi Prašk-mu Jezusčku.

N. N.

Zahvala.

V veliki stiski sem se zatekila k Jezusovemu Srcu v presv. zakramentu in hvala Bogu — našla res čudežno pomoč.

H. D.

Raznoterosti.

Starl Bog še živi. Hrvatski list „Katoliška Dalmacija“ je l 1893. poročala iz Zadra sledeči dogodek: Velikonočno nedeljo je šel vojak norčevaje se k velikonočnemu sv. obhajilu brez izpovedi. A vzel je sv. hostijo iz ust in jo dejal v svojo denarnico. Opoldne sede s tovariši k obedu, pa vzame sv. hostijo iz denarnice, dene jo na mizo in izgovori bogokletne besede: „Vi jeste to-le (kažoč na sv. hostijo), jaz bom pa jedel to, kar je v skledi. — Pri tem pa je vojak pozabil, kaj pravi sv. pismo: „Bog se ne da norčevati iz sebe.“ Komaj je izustil zadnjo besedo, že so ga začele viti grozne telesne bolečine, v malo minutah je mrtev ležal na tleh, in njegovo telo je črno postalo kot oglje. — Ta očitna kazen božja se je brž izvedela po mestu, kakor piše omenjeni list in pretresla je nesamo pobožnih, ampak mlačnike in brezverce. Prav tisti list je takrat pisal o drugem primerljeju: V Šibeniku v Dalmaciji se je mladenič po noči iz spanja izbudil in vprašal tovariše svoje, koliko je ura. Ko so mu povedali, začel je grdo in ostudno preklinjati vse, kar je svetega, posebno pa Mater božjo, ki so jo posebno častili na bližnji božji poti. Do tega časa je bil vedno zdrav in močan; — sedaj pa naenkrat postane nem. Poklicali so duhovnika, da bi ga prevedel, a ni bilo več mogoče; duhovnik se je moral vrniti brez vspeha. Bogokletnik pa je malo za tem izdihnil dušo. J.

Salve Regina. Sv. Vincenciju Pavlanskemu je Bog poslal veliko nesrečo. Bil je vjet in za suznja prodan v afrikansko mesto Tunis nekemu odpadniku od krščanske vere. Delati je moral na njegovem polju iz vseh moči kakor živina. Nekoč pride k njemu žena odpadnika, ki je bila turkinja. Izvedela je namreč, da je suženj Vincencij kristijan in hotela je slišati nekaj krščanskih pesmi. Sv. Vincencij jej zapoje latinski napev: „Salve regina“ (Češčena bodi Kraljica) in turkinja je bila ta pesem nad vse všeč. Doma je možu pripovedala, da jej je pesem in pripovedovanje krščanskega suznja toliko veselja napravljalo, kolikor ga komaj upa živati v svojem turškem raju. Te besede so imele nenavaden vpliv na odpadnika. Milost božja mu je po njih pretresla srce. Takoj drugi dan razodene sv. Vincenciju sklep da bota kar najpreje mogoče oba ubežala na Francosko. Ostal je mož beseda: Za leto dni je že na Francoskem ves v solzah prosil za zopetni milostni sprejem v katoliško cerkev. Pozneje se je podal v Rim, kjer je vstopil v strog red in vstrajal v spokornem in bogoljubnem življenju do smrti — Toliko moč ima molitev: „Češčena bodi Kraljica“ J.

Duhovska mati. Občina Graun v okraju Landeck na Tirolskem, broječa okrog 800 duš, je videla lansko poletje 42. duhovnika iz svoje srede kot novomašnika pred altarjem. Trije kleriki od tod pa čakajo še posvečenja, tako da je izšlo v tem stoletju 45 duhovnikov iz iste vasi. Po pravici je imenoval že slavni škof Rudigier to občino „duhovsko mater“.

† bogoslov Mihael Kogovšek.

V cerkvi se ne sme šepetati. Knez Condé je šel nekoč v cerkev sv. Sulpicija v Parizu. Poleg njega je klečal mlad bogoslovec. Čegar pobožnost in skromnost mu je zelo ugajala. „Ta bogoslovec“, si misli knez, „mora gotovo biti zelo učen, ker vednost in pobožnost sta si sestri“. „Gospod abbé“, vpraša bogoslovca, „česa se učite v semenišču?“ Nobenega odgovora. Knez je mislil, da ga ni bogoslovec razumel, zato še enkrat vpraša: „Česa se učite v semenišču?“ Zopet nikakega odgovora. „Gospod abbé“, česa vas uče v semenišču?“ Bogoslovec vzdigne glavo in odgovori mirno: „Učé nas, da se mora v cerkvi molčati!“ „Hvala lepa, gospod abbé, ta opominj si bom k srcu vzel in odslej v cerkvi molčal.“ In začel je knez pobožno moliti. Ako bi vsak, ki ga kdo v cerkvi nagovori, dal tak odgovor, bi gotovo nihče v cerkvi ne šepetal.

— — —

Listek.

Bratovščina vednega čiščenja presvetega Rešnjega Telesa ima v uršulinski cerkvi svojo navadno pobožnost prihodnji četrtek, 2. avgusta. Ob 5. uri pridiga, in potem med sv. mašo skupno sv. obhajilo.

Družba sv. Cirila in Metoda. Kako uspeva šolstvo pri naši družbi, jasno kaže veselica naše dekliske šole v Trstu ob zaključku letošnjega šolskega leta. Vršila se je 15. t. m. v naslednjem vspredu: 1. Kocijancič: „Majnik“, pesem. 2. W. Pailler: „Šalica kave!“, šaloigra v 1 dejanji. 3. F. Abt: „Jutranja“, pesem. 4. W. Pailler: „Sv. Julija“, žaloigra s petjem v štirih dejanjih. Med posameznimi dejanji so pele učenke: 1. C. Greger: „Planinarica“. 2. „*“ „Popotnik“. 3. I. Stern: „Hrepenenje“. 4. Cesarska. Po predstavi je bila domača zabava — Malo let je, kar so pričele s to učilnico šolske sestre — in otroci so v stanu kaj tako nélahkega uprizorovati. Slovenci po sadovih sodite in nas potem podpirajte!

Poziv slovenskim rodoljubom v mestih, v katerih bivajo Slovenci, pa jim nedostaje slovenskih šol. „Ednost je sprožila sledeči nasvêt, ki ga je prinesel tudi „Slovenec“: „Družba sv. Cirila in Metoda naj bi izvolila iz svoje srede poseben odsek, kateremu bi bila naloga v mestih, v katerih bivajo Slovenci, pa jim nedostaje slovenskih šol, kakor: v Celovcu, v Celju, v Mariboru, v Ptujju, v Trstu, v Gorici, tudi v Gradcu, na Dunaju i. dr. s pomočjo tamošnjih požrtvovalnih rodoljubov ustanavljati brezplačna poučna predavanja v slovenskem čitanju, pisanju, računstvu i. dr. V gori imenovanih in še nekaterih drugih mestih imamo na tisoče analfabetov, toliko starih, kakor mladih.“ „Slovenec“ dostavlja temu nasvetu: „Tudi naše mnenje je, da bi se s takim poukom neizmerno koristilo národní zavesti v imenovanih mestih.“ — Odbor „družbe sv. Cirila in Metoda“ se je bavil s tem nasvetom v vodstveni seji dne 19. julija t. l. Sklenil se je sledeči poziv slovenskim rodoljubom: Da se uresniči koristni in domoljubni nasvet, pozivlje odbor „družbe sv. Cirila in Metoda“ slovenske rodoljube v imenovanih in drugih mestih, kjer se nahajajo opisane razmere, naj se posvetujejo in dogovore med seboj, kako bi se dalo ustanoviti tako poučevanje in kdo bi poučeval; potem pa naj stavijo družbenemu odboru konkretnih predlogov. Družba jih hoče po možnosti podpirati. Da bi pa

družba sv. Cirila in Metoda sama ustanavljala in vzdrževala take kurze, zato ji zdaj za enkrat nedostaje gmotnih sredstev, ker mora skrbeti, da vzdržuje svoje že ustanovljene precej številne učne zavode. Slovenci, le pridno podpirajte „družbo sv. Cirila in Metoda“, da se bolj in bolj razširi njen delokrog. Pomagajmo si sami, in Bog nam pomore! — Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda v Ljubljani

Škofijska kronika.

Duhovske spremembe. Duhovnim svetnikom je bil imenovan velečastiti gospod župnik v Trziči, Frančišek Špendal. — Začasno vodstvo dekanije Kranj se je poverilo velečast. gospodu emer. dekanu in župniku v Šmartinu pri Kranju Josipu Razboršek. — Premeščeni so bili č. gg. Anton Medved, valetudinarij kot ekspozit v Košicah pri Št. Juriji pod Kumom; Edvard Kosobud, kapelan v Cerkljah, v Velesalo, Jan. Ev. Medved, kapelan v Št. Lovrenci ob Temenici, v Crklje; Anton Golf, kapelan v Predvoru v Mengeš; Alojzij Šarec, kapelan v Šmartinu pri Kranju kot ekspozit k Sv. Joštu nad Kranjem; Anton Poljšak, kapelan na Trati, v Šmartin pri Kranju. — Na novo sta bila nameščena č. gg. semeniška duhovnika Frančišek Rebol, kot kapelan v Predvoru; Leopold Kolbezen kot kapelan v Dragatuši. — Umrli so veleč. gg. Janez Eder, vpokojeni župnik v Škofiji Loki, dne 5. junija 1900; Anton Mežnarec, dekan in župnik v Kranju, dne 11. junija 1900; knežškofijski duhovni svetnik Ivan Tomažič, župnik v Škofiji Loki, dne 24. junija 1900; Anton Aleš, dekan in župni upravitelj nemškega vit. reda v Semiči, dne 6. julija 1900. Priporočajo se v molitev duhovnim sobratom.

Ljub. škof. list — 1900. št. IV.

Duhovniške spremembe v ljubljanski škofiji. Veleč. g. Valentin Eržen, knežškofijski duhovni svetnik in podvodija v duh semenišči, vstopi v misijonsko kongregacijo sv. Vincencija Pavlanskega in v. č. g. Albin Ilovski, župnik v Javorjah pri Litiji, vstopi v cistercijski samostan v Zatičini — Č. gosp. Matija Kastelic, kapelan v Št. Vidu pri Zatičini, pride za podvodija v ljubljansko semenišče. Č. gosp. Anton Plešič, kapelan v Smledniku, pride v Št. Vid pri Zatičini; na njegovo mesto čast. gosp. Adalbert Hybašek, kapelan v Zagoriji. V Zagorije pride č. g. novomašnik Karol Čerin. Č. g. Ignacij Nadrah, kapelan v Trziči, pride k sv. Jakobu v Ljubljani, na njegovo mesto čast. g. sp. Josip Kržišnik, kapelan v Črnem Vrhu nad Idrijo. Č. g. Frančišek Indof, kapelan v Prečini, pride za župnega upravitelja v Javorije pri Litiji, na njegovo mesto pa č. g. Josip Mensinger, kapelan na Mirni. Č. g. Alojzij Jarec, kapelan v Gorijah, je premeščen v Železnike, č. g. Anton Hribar, kapelan v Polhovem Gradcu, v Spodnjo Idrijo. Č. g. Vincencij Čibašek, kapelan v Spodnji Idriji, pride za upravitelja na Goro pri Idriji. Č. g. Lenart Zupan, kapelan v Planini pri Rakeku, pride v Polhov Gradec. — Nameščeni so novomašniki: č. g. Valent Zabred kot kapelan v Gorije, č. g. Karol Gnidovec kot kapelan v Gradu, č. g. Jakob Ogrizek kot kapelan v Planini. „Slov.“